

Ricard Nogués Parra

Degà

nogues@ebcn.cat

@NoguesRicard

ENTROPIA

Ma mare sempre em deia: “No es pot dir tot el que es pensa, però cal pensar tot el que es diu”. Aquest principi d’arrel aristotèlica m’ha permès, des del bon consell matern, cercar sempre aquest equilibri i la distància necessària per actuar de manera sincera, però sense perdre el to que es mereix la defensa d’allò en què creus.

Els anys et permeten veure que sempre pot haver-hi discussió sobre les coses. Hi havia una cançó elegant del 1987 dels Housemartins titulada “Build” que parlava de la construcció d’una nova societat, amb un futur millor i amb un creixement personal des de la cerca de la llibertat. El missatge era clar: el canvi és possible si estem disposats a treballar-hi de valent.

Una segona teoria sostenia que aquesta construcció feia referència a l’eliminació de barris marginals i a la reconstrucció sota una política de renovació de les ciutats, com a expressió de neteja social, especulació immobiliària i gentrificació de les àrees urbanes. Ara bé, també hi havia una tercera opinió que deia que la cançó descriu el desengany d’una relació amb promeses buides en el marc de la hipocresia emocional. Per tant, la fragilitat d’una estructura aparentment sòlida.

Quina teoria és la correcta? Potser ho hauríem de preguntar a Paul Heaton.

L’entropia, en el marc de la segona llei de la termodinàmica, és el grau de desordre intern d’un sistema. Això vol dir que, de manera natural, les coses tendeixen al desordre o al caos si no hi ha energia que mantingui l’ordre. De la cançó dels Housemartins se’n desprenen tres visions: una de positivista, una de destructiva i una de perturbadora. Fins i tot aquests atributs per definir cada punt de vista podrien ser objecte de controvèrsia.

Llegint un llibre de cites d’autors que em van regalar uns bons amics, hi vaig trobar una frase atribuïda a Michelangelo Buonarroti que em va deixar pensant durant una bona estona: “Si sabéssiu quanta feina hi ha darrere, no en diríeu enginy”. És a dir, darrere del coneixement no hi ha només un do natural, sinó el resultat de moltíssim esforç, sacrifici, dedicació i treball constant.

Quan acompanyem des d’**ENGINYERS BCN** les persones col·legiades, volem que hi trobin no pas una opinió, sinó la resposta adequada a qualsevol dels seus dubtes legals, tècnics i de formació per al seu creixement professional. I no només pels qui fan projectes, sinó també pels qui formen

part de la indústria i exerceixen d’enginyers en qualsevol de les seves disciplines i àrees. Recordem-ho: no només s’han de col·legiar els qui fan projectes (aquest és un gran error de principi), sinó tothom qui treballa a les empreses, a l’Administració, a les escoles i a les universitats i ha estat contractat pel fet de ser enginyer o enginyera.

Per evitar que la saviesa es transformi en un desgavell per manca d’informació adequada, l’existència d’**ENGINYERS BCN** és estratègica i determinant. Volem consolidar els millors fonaments de l’enginyeria des de casa nostra, que és la casa de totes i

tots els col·legiats, perquè aquest talent de què parlava en Michelangelo sigui el marc de l’excel·lència, amb un esforç compartit per assolir els millors objectius professionals de cadascun dels qui en formem part.

Aquell mateix 1987, el grup La Unión es preguntava: “¿Dónde estábais en los malos tiempos?”. Nosaltres hi serem sempre per ajudar-vos a construir el vostre univers des del millor pensament i el millor propòsit, passi el que passi. Perquè en un món sotmès a l’entropia, el Col·legi és l’energia que manté l’ordre, el rigor i la dignitat de la nostra professió. ●

**LES COSES
TENDEIXEN AL
DESORDRE O
AL CAOS SI NO
HI HA ENERGIA
QUE MANTINGUI
L’ORDRE**

El Col·legi reivindica una mobilitat fiable i ben mantinguda, amb una visió tècnica i estratègica que permeti transformar una xarxa al límit en una infraestructura al servei del país.

